

Það voru mikil tímamót í ævi minni, þegar ég varð skóla-
pítur. Stítnaði þá að mestu sambandið við hina fyrri leikfélaga
mína hér í Skuggahverfinu, en nýir félagar komu í staðinn, þar
sem skólabræður mínir voru. Og að vísu hafði nú ekki eingöngu
verið um leik að ræða, því að svölitið hafði ég fengið við að
vinna, gengið á eyrinni, sem kallað var, um 12 ára aldur, og
búið 40 punda sykurtakassa neðan af bryggju og upp í búð við
Austurstæti. Einnig hafði ég reynt, hvað það var að fara á fætur
fyrir 6 til að vera nógu snemma til taks á eyrinni, en fá svo enga
vinnu. En nú var öllu slíku lokið. Nú snerist allt um skóla og
lestur, og varði ég margri stund til lestrar, sem aðrir vorðu til
leiks. Og þegar voraði, var ég oft kominn á fætur alllönngu fyrir
vanalegan fötaferðartíma til að geta lesið, áður en ég fór í skól-
ann. Ég átti heima hjá mínum göðu foreldrum í langa, læga
húsinu hér við Smiðjustíg, sem þau fluttust í fyrir um 70 árum.
Var þar ekkert herbergi fyrir mig til að lesa í, en gott næði, áður
en farið var á fætur, enda færið ég mér það í nyt. Var ég þó
vanalega kominn niður í skólann um 7,30, en kennslustundir
hófust kl. 8, að afloknum bænum, sem kallað var. Oft var það,
í skammdeginu, harðsót fyrir óharðnaðan ungling að komast í
skólann, þó að ekki væri langt að fara, en vettaríki var þá mun
meira hér í Reykjavík en síðar hefir verið, og skorti stundum
ekki svo mjög mikið á, að brúinir skafianna næðu upp á mótis
við þakskeggið á læga húsinu okkar...

Kandidatspróf og Grænlandsferð

Eftir stúdentsprófið hafði ég ekki fundið til þreytu, hvorki
í augum né taugum, og hafði þó mjög kappsamlega lesið, mán-
udum saman. En nú, eftir kandidatsprófið, var ég þreyttur, og